citovaného odstavce 3 § 21, jež zní: „Ohledně této povinnosti, jež jest rovněž solidární, posouditi se má totožnost podniku, pokud se týče okolnost, provozuje-li nástupce podnik původního dlužníka, podle daných okolností. Totožnost podniku nevylučuje okolnost, že nástupce v podniku opatřil si zařízení od kupců z dražby proti předešlému majiteli provedené, lze-li jinak totožnost podniku zjistiti.“ Podle tohoto předpisu jest kriteriem pro ručební závazek nástupce v podniku, aby provozoval podnik původního dlužníka, tudíž po stránce subjektivní vlastnost majitele podniku, t. j. zaměstnavatele, na jehož účet se vykonávají práce nebo služby uvedené v § 1, odst. 1. zákona ze dne 15. května 1919, č. 268 Sb. z. a n. (čl. I zákona č. 248/1923), po stránce objektivní totožnost podniku, t. j. totožnost živnostenského odvětví, místa, rozsahu a způsobu provozu (srovnej Boh. A. č. 6379/27). Že stěžovatelé předmětný podnik (hospodářství) provozují, že jsou tedy majiteli podniku, není na sporu. Proti zjištění žalovaného úřadu, že tu jest objektivní totožnost podniku, namítá stížnost, že stěžovatelé převzali jen holé pozemky bez zařízení, že do hospodářství přinesli svůj fundus instructus. Námitku tohoto obsahu stěžovatelé neuplatňovali během správního řízení, ač k tomu měli opětovně příležitost, jest proto tato námitka před Nejvyšším správním soudem nepřípustnou podle §§ 5 a 6 zákona o správním soudě, ježto jest po stránce skutkové novotou a žalovaný úřad neměl příležitosti o ní rozhodnouti. Dále namítá stížnost a namítala již v řízení správním, že předmětné hospodářství převzala do pachtu nikoli od dřívější pachtýřky L. H-ové, nýbrž od vlastníka, Centrální správy církevních velkostatků na Slovensku, a že nedoplatky příspěvků, o něž tu jde, pocházejí z doby předchůdce H-ové, I. H-ýho. Ani tyto námitky nejsou důvodné. Zákonný předpis shora citovaný nečiní nikde rozdílu mezi způsoby nabytí podniku původního dlužníka, ukládá ručební závazek za nedoplatky pojistného každému, kdo toho kterého času jest majitelem podniku, jest proto pro posouzení ručebního závazku nástupce v podniku irrelevantní, jakým způsobem podniku nabyl, zda singulární nebo universální sukcesí, soudní dražbou, nájmem a pod. a zda ho nabyl přímo od původního dlužníka, zda je jeho bezprostředním nástupcem. Konečně namítá ještě stížnost, že pokladna, ač k tomu příležitost měla, neuplatnila nedoplatky příspěvků proti L. H-ové. Odpověď na tuto námitku podává poslední odstavec § 21 cit. nařízení č. 4790/1917, podle něhož proti pohledávce požadované na základě solidárního ručení nelze namítati, že pokladna (Zemská úřadovna) proti původnímu dlužníku vůbec nepostupovala nebo že postupovala nesprávným způsobem. Z těchto úvah dospěl nejvyšší správní soud k zamítnutí stížnosti.

(Nález nejv. správ. soudu ze dne 13. prosince 1928, č. 15.957/27.)

K §§ 8, odst. 3 a 6a), odst. 3 n. z. K pojmu nepřetrženého trvání nemoci.

Jest mimo spor, že M. T. byl v kritické době členem okresní nemocenské pokladny v K., že byl ve všeobecné veřejné nemocnici v K. ošetřován na tutéž chorobu v době od 26. června do 21. července a od 21. října do 4 prosince 1924 a že pokladna uhradila léčebné celkem za 28 dní. Jest dále nesporno, že T. v mezidobí mezi obojím nemocničním léčením nepřetržitě pracoval v městské elektrárně v K. a že po celou tuto dobu byl na tutéž nemoc ambulantně léčen pokladničním lékařem, jakož i že v době té nepobíral nemocenského. Na sporu jest, zda onemocnění M. T-e, které vedlo k jeho ošetřování v nemocnici od 21. října 1924, jest novým onemocněním po rozumu nemocenského zákona anebo pokračováním onemocnění, pro něž byl léčen v téže nemocnici v době od 28. června do 21. července 1924 a za něž pokladna léčebné zaplatila. Zodpovědění otázky té jest pro právní posouzení daného případu směrodatným proto, že pokladna za nepřetržitého trvání nemoci pojištěncovy jest

po rozumu § 8, odst. 3 n. z. povinna hraditi nemocnici útraty ošetření a léčení za 28 dní, a to jen jednou, i když pojištěnec byl léčen v nemocnici opětovně. Žalovaný úřad, posoudiv daný případ podle § 6, lit. b) (správně § 6 a), odst. 3) nemocenského zákona ze dne 30. března 1888, č. 33 ř. z., ve znění novely z 20. listopadu 1917, č. 457 ř. z., usoudil, že tu jde o nové onemocnění a tudíž o nový závazek pokladny hraditi útraty nemocničního ošetřování T-ova v době od 21. října 1924 za 28 dnů. Stížnost vytýká, že žalovaný úřad neprávem posoudil případ podle cit. § 6 a), odst. 3 n. z. Stížnosti bylo přisvědčiti. Podle ustálené judikatury tohoto soudu jest nemocí ve smyslu nemocenského zákona rozuměti tělesný nebo duševní stav osoby, o niž jde, který podle posudku vědy lékařské vyžaduje lékařského ošetřování a poskytnutí léků (srovnej Boh. A. 975). Dokud tento stav trvá, jest považovati pojištěnce za nepřetržitě nemocného ve smyslu zákona nemocenského. Dle výsledku průvodního řízení a zjištění žalovaného úřadu, byl M. T. i po propuštění z nemocnice dne 21. července 1924 nepřetržitě v léčení a ošetření pokladničního lékaře až do opětného přijetí do nemocnice dne 21. října 1924, šlo tedy, jak vyslovil správně úřad I. stolice, o nepřetržitou periodu nemoci. Dostála tudíž pokladna své platební povinnosti, stanovené v § 8, odst. 3 n. z., když za nepřetržitého trvání nemoci M. T-e zaplatila léčebné za 28 dní. Předpisu § 6 a), odst. 3 n. z. na případ tento nelze použíti. Předpis tento stanoví, že novou nezpůsobilost ku práci následkem nemoci, na kterou bylo již nemocenské poskytováno, při výpočtu doby podpůrné jest pokládati za pokračování téže nemoci, nenastane-li později než osm týdnů po zastavení nemocenského. Stručný jeho smysl je ten, že onemocní-li pojištěnec nejpozději do 8 týdnů poté, kdy mu nemocenské bylo zastaveno, na tutéž nemoc poznovu, jest nové onemocnění toto, pokud jest spojeno s nezpůsobilostí ku práci, pouhým pokračováním onemocnění prvého. K mezidobí se vůbec nepřihlíží a má se za to, jako by mezi oběma případy onemocnění nebyla nastala nijaká mezera, jako by šlo skutečně o jeden a týž případ onemocnění (srovnej Boh. A. 2321). Ustanovení toto má význam nejen pro výpočet podpůrného období podle § 6, č. 2, posl. věta n. z., nýbrž i pro případ § 8, odst. 3, poněvadž obsahuje závaznou normu o tom, kdy při téže chorobě nastává nový pojistný případ (srovnej Boh. A. 3749). Z toho jde, že cit. § 6 a) za předpokladů zde uvedených i nové onemocnění, jež by jinak dle hořeního výkladu onemocnění bylo založilo nový pojistný případ, prohlašuje za pokračování choroby dřívější. Vztahuje se jen na případy, kdy nastalo efektivní přerušení nemoci, t. j. kdy pominuly předpoklady poskytování nemocenských podpor dle § 6, když pojištěnec léků a lékařského ošetření již nepotřeboval a výdělku byl schopen. O takový případ, jak shora uvedeno, tu nejde, neboť schází jeden z předpokladů, když, jak nesporno, pojištěnec léků a lékařské pomoci po celé mezidobí byl potřeben. Pak ovšem jest bez významu, že od zastavení nemocenského do opětné nezpůsobilosti ku práci uplynulo více než 8 týdnů a že T. v mezidobí tom pracoval.

(Nález nejv. správ. soudu ze dne 13. prosince 1928, č. 21.843/27.)

K § 2, odst. 1 zák. č. 221/1924 Sb. z. a n. — Stěžující si pojišťovna předepsala pojistné nemocenské, invalidní a starobní M. K-ovi v P. za R. F-ovou na dobu od 1. srpna do 25. září 1926 částkou 45 Kč 60 h a P. Š-ovi tamtéž za J. L-a na dobu od 11. července do 28. srpna 1926 částkou 40 Kč 72 h. Expositura okresního úřadu v Š. výměrem ze dne 16. února 1927, č. 1271/27, osvobodila jmenované zaměstnavatele od náhrady předepsaného pojistného za R. F-ovou a J. L-a s odůvodněním, že M. K. a P. Š. hodnověrně dokázali že jich zaměstnanci jsou školou povinné děti, kterým je hlavní zaměstnání samozřejmě navštěvování školy a nikoliv pastýřství, kterým se jen o prázdninách, tedy příležitostně mo-